

Chương 242: Bữa Tiệc Tài Trợ (1) - Tham Dự Cùng Olivia Lanze

(Số từ: 4054)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:32 PM 13/05/2023

Tôi đã tự mình tập luyện buổi sáng.

Tôi có thể làm điều đó với Ellen, nhưng tôi không thực sự phải làm thế.

Người ta nói chỉ khi mất đi người ta mới nhận ra tầm quan trọng của một người.

Kể từ khi tôi xây dựng được một số sức mạnh, chúng tôi luôn chỉ làm việc cùng nhau mà không trao đổi nhiều lời, nhưng khi cô ấy ra đi, khoảng cách mà cô ấy để lại khá lớn.

Tôi nhận ra rằng Adriana là một người rất quan trọng đối với tôi.

Tôi dự định sẽ đưa Redina đi cùng vào lần tới khi tôi đến gặp cô ấy.

Các thành viên của câu lạc bộ, Grace, và một số sinh viên năm hai cũng có vẻ khá kích động trước việc cô ấy đột ngột bỏ học. Tôi thực sự không quan tâm rốt cuộc họ sẽ làm gì.

Nếu họ đến gặp Adriana, liệu cô ấy có sẵn sàng gặp họ không?

Vì nó đã nằm ngoài tầm tay của tôi, tôi quyết định không nghĩ về nó nữa.

Tôi cũng đã nghĩ đến việc bắt những kẻ tung tin đồn ác ý về cô ấy và bắt chúng phải trả giá, nhưng cuối cùng tôi đã không làm điều đó.

Rốt cuộc, Adriana không muốn tôi làm điều gì đó như thế.

Không làm bất cứ điều gì về nó sẽ là điều cuối cùng tôi có thể làm cho Adriana.

Cũng...

Có vẻ như sự hiểu lầm gây ra bởi chuyến thăm của tôi đến Công quốc Saint-Owan bằng cách nào đó cũng đã được giải quyết.

Vì vậy, cuối cùng, tôi trở lại với thói quen tập thể dục, rèn luyện và đến lớp.

Tôi không biết vấn đề với Orbis Class đang tiến triển như thế nào, nhưng có vẻ như việc đóng cửa trường học khẩn cấp sẽ được kéo dài.

Nếu họ đang cố gắng giải quyết vấn đề từ gốc rễ, họ sẽ phải rút chúng ra, điều đó có nghĩa là Orbis Class sẽ bị tháo dỡ và tái cấu trúc.

Rất nhiều sinh viên sẽ bị đuổi học, và rất nhiều giáo viên sẽ bị sa thải.

Và...

“Anh đã sẵn sàng chưa, Reinhardt? Anh biết mình không cần phải đến. Em có thể làm điều này một mình.”

Olivia có vẻ hơi kiềm chế hơn bình thường, nhưng tôi không thể cứ để cô ấy đi một mình được. Cuối cùng, tôi đến đó vì những vấn đề của riêng mình, nhưng tôi cũng không thể đi một mình.

Tuy nhiên, cô ấy cứ khẳng định rằng cô ấy sẽ đi một mình, và tôi cứ khẳng định rằng tôi sẽ đi cùng cô ấy, điều này đã dẫn đến chiến thắng cuối cùng của tôi.

Tôi rất biết ơn.

Olivia dường như lo lắng rất nhiều về việc Adriana đột ngột bỏ học, nhưng cô ấy vẫn quan tâm đến công việc của tôi.

“Ừm, em không biết mình nên chuẩn bị gì, nhưng em đã sẵn sàng.”

“Chà, nghe không đáng tin sao?”

—Olivia Lanze.

Phiên bản mặc quần áo.

“Ôi trời, nhìn anh kìa. Em xinh đẹp đến nỗi anh thậm chí không thể giao tiếp bằng mắt với em sao?”

"Đúng rồi. Em thật xinh đẹp."

“Ô-ồ. Em không ngờ anh lại nói như vậy...”

Tiểu thư, người luôn tán tỉnh người khác một cách mạnh mẽ, sẽ vô cùng xấu hổ nếu ai đó hành động tử tế. Tuy nhiên, sự thật là Olivia, người mặc một chiếc váy lệch vai, đã tỏa sáng hơn bình thường.

Lời khen trợ trên của tôi sau lời nhận xét ngắn ngủi của cô ấy khiến cô ấy đỏ mặt.

Trong khi Olivia ăn vận chỉnh tề, tôi chỉ mặc đồng phục Royal Class.

—Hiệp hội hỗ trợ...

Đó là một cơ hội cực kỳ tuyệt vời để quyên góp nhằm củng cố ngân sách của Hội Nghiên cứu Phép thuật.

Đó là lý do tại sao tôi đi dự tiệc.

Olivia chìa tay ra.

“Anh sẽ hộ tống em chứ?”
"Chỉ lần này thôi."

Tôi nắm lấy tay Olivia.

“Đ-đây không phải là cách hộ tống hoạt động!”

*Kéo, kéo

Tất nhiên, Olivia hoàn toàn bối rối vì tôi chỉ kéo tay cô ấy chứ không thực sự hộ tống cô ấy.

Ban đầu, chỉ những sinh viên từ năm tư trở lên mới được phép tham dự cuộc họp của Hiệp hội Hỗ trợ. Đó là hình thức của một bữa tiệc mà họ sẽ nói một cách tế nhị về các khoản tài trợ sau khi trò chuyện về những thứ vớ vẩn với những người tham dự sẽ “hahahoho”.

Vì cuộc họp của Hiệp hội Hỗ trợ là một sự kiện chính thức được tổ chức tại Temple, nên nó được tổ chức tại phòng tiệc nằm trong tòa nhà chính của Temple.

Thông thường, mọi người không thể vào nếu không có thẻ do Temple cấp, nhưng trong trường hợp của chúng tôi, những người có ý định tham dự cuộc họp của Hiệp hội Hỗ trợ được phép vào mà không có thẻ một cách hạn chế.

Tôi đang nghĩ đến việc đưa các thành viên khác của Hội Nghiên cứu Phép thuật, đặc biệt là Harriet, đi cùng. Vì cô ấy là tiểu thư của Đại công quốc Saint-Owan và cũng cực kỳ tài năng, nên sẽ

vô cùng dễ dàng để cô ấy giành được tài trợ cho câu lạc bộ.

Tuy nhiên, sau khi suy nghĩ một chút, cuối cùng tôi đã tự mình đến cuộc họp của Hiệp hội hỗ trợ.

Đó sẽ là điều mà tôi phải giải thích với các thành viên khác của câu lạc bộ, và tôi không muốn Harriet bị đặt vào vị trí đó.

Đó không phải là một vị trí tồi tệ hay bất cứ điều gì, nhưng sau tất cả, nhiệm vụ vẫn liên quan đến việc rên rỉ và xin tiền. Tôi không muốn Harriet trải nghiệm điều gì đó như thế.

Có vẻ như những người tham dự khác sẽ tham gia cuộc họp hỗ trợ riêng lẻ hoặc theo nhóm. Tôi đang trên đường đến địa điểm với Ceres và Olivia.

“Ban đầu, đây là một cuộc họp hỗ trợ cho tất cả các lớp đặc biệt, vì vậy thông thường cũng sẽ có một số sinh viên của Orbis Class tham dự, nhưng vì tình hình hiện tại...”

“Sẽ chỉ có sinh viên Royal Class thôi sao?”

"Vâng đúng vậy."

Thông thường, các nhà tài trợ sẽ so sánh hai lớp, quyết định tài trợ cho ai như thể đầu tư vào lớp có nhiều khả năng thành công hơn. Tuy nhiên, vì sự cố với Orbis Class, họ đã được miễn tham gia sự kiện.

Trong khi tôi không biết Temple sẽ giải quyết những vấn đề đó như thế nào, những người quan tâm còn lại có thể sẽ không xuất hiện trở lại trong cả học kỳ.

Ceres van Owen cũng mặc quần áo. Ngoại hình của cô ấy cũng khá ấn tượng, nhưng Olivia Lanze đơn giản là quá nổi bật.

“Đ-đừng chỉ nhìn chằm chằm vào em như thế...”

Khi tôi tiếp tục nhìn Olivia, cô ấy tránh ánh mắt của tôi như thể cô ấy đột nhiên trở nên nhút nhát, khác với con người đeo bám thường ngày của cô ấy. Olivia lóng ngóng với những ngón tay của mình và thậm chí không thể nhìn tôi.

Cô gái đó...

'Có chuyện gì với phản ứng đó vậy? Thật là một bước đi táo bạo!'

Đó là những gì Ceres dường như nghĩ khi cô ấy nhìn Olivia vào lúc này.

Ban đầu, Olivia đáng lẽ phải là một senpai mà cô ấy khá kính trọng.

Tuy nhiên, sau khi sự việc đó xảy ra, Ceres dường như thỉnh thoảng nhìn Olivia với ánh mắt thương hại.

Tốt...

Tôi biết Ceres cảm thấy thế nào. Thỉnh thoảng tôi cũng chết lặng khi nhìn thấy Olivia. Tất nhiên, cô

ấy tốt đến mức thậm chí còn giúp quyền góp cho một câu lạc bộ của một số sinh viên năm dưới không liên quan gì đến mình.

Dù bề ngoài cô ấy có hành động như thế nào, Olivia Lanze vẫn là người mà tôi vô cùng biết ơn.

Trên thực tế, Olivia thậm chí không cần tài trợ nên bình thường cô ấy sẽ không đến cuộc họp hỗ trợ, nhưng cô ấy lại tham dự vào ngày hôm đó, điều này thật bất thường.

Và, tất nhiên, Ceres sẽ không phải tham dự chỉ vì được tài trợ, nhưng cô ấy là Hội trưởng hội học sinh, vì vậy cô ấy phải làm vậy.

Cô liếc nhìn danh sách mình đang cầm.

“Có nhiều loại nhà tài trợ khác nhau: quý tộc, thương nhân giàu có, hiệp sĩ, Tháp ma thuật và Hiệp hội ma thuật.”

"Được rồi."

“Trong số đó, nếu có một tổ chức tài trợ cho Hội Nghiên cứu Phép thuật của cậu, thì đó sẽ là Tháp Phép thuật hoặc Hiệp hội Phép thuật, phải không?”

"Tôi đoán vậy."

* * *

“Tuy nhiên, nó không nhất thiết phải được kết nối với Ma thuật. Cũng có trường hợp pháp sư cũng gia nhập hiệp sĩ đúng không?”

Olivia có quan điểm khác với Ceres, điều này cũng hợp lý. Rốt cuộc thì không có chuyện chỉ có các tổ chức liên quan đến ma thuật mới quan tâm đến Hội Nghiên cứu Phép thuật.

“Hiện tại, tôi sẽ chỉ chọn ra những người có ảnh hưởng nhất trong số những người tham dự cuộc họp hỗ trợ.”

“Thủ lĩnh của Hiệp sĩ Templar, Illion Milton.”

“Phó chủ tịch Hiệp hội Phép thuật, Sainttrident.”

“Chỉ huy Sư đoàn 1 Đế quốc, Shanapell, Saviolin Tana.”

“Hội trưởng thương gia, Owen de Getmorea.”

“Còn nhiều thứ khác, nhưng bốn người này nên là quan trọng nhất.”

Cựu thủ lĩnh của Hiệp sĩ Templar, Reverier Lanze, đã bị sa thải, vì vậy người kế nhiệm của ông đã tham dự cuộc họp thay thế. Tôi thực sự không biết Illion Milton là ai. Olivia rõ ràng có vẻ miễn cưỡng sau khi nghe tên ông ta.

Trong khi Reverier Lanze, cha nuôi của cô, là vấn đề trực tiếp hơn, Olivia dường như không thích bất cứ ai ở vị trí lãnh đạo của Hiệp sĩ Templar. Mặc dù ông ta chỉ là người kế nhiệm, nhưng cô ấy sẽ cực kỳ ghét tham gia cuộc họp hỗ trợ với một người như vậy.

“Anh có thể đi một mình.”

Tôi đề nghị như vậy vì tôi không muốn Olivia phải ép mình đến một nơi mà cô ấy không muốn đến. Tuy nhiên, cô chỉ lắc đầu.

“Anh đang nói gì vậy? Em ổn. Không phải là em không biết rằng họ sẽ tham dự.”

Có vẻ như cô ấy đã chuẩn bị cho nó, có lẽ dự đoán rằng một tổ chức lớn như Hiệp sĩ Templar sẽ có thể tham dự những sự kiện đó.

Olivia Lanze rất tốt bụng, gần giống như một người tự phụ thực sự.

—Chỉ huy của Hiệp sĩ Templar, Phó Chủ tịch Hiệp hội Phép thuật, Chỉ huy Sư đoàn 1 của Hiệp sĩ Hoàng gia. và Chủ nhân của Thương hội...

Rõ ràng là, nếu chúng tôi thuyết phục được dù chỉ một trong bốn người đó, chúng tôi sẽ nhận được rất nhiều sự ủng hộ.

Tuy nhiên, tôi thực sự ghét Hiệp sĩ Templar ngay từ đầu, và Hội thương nhân dường như cũng khá méo mó trong mắt tôi.

Tôi không chắc lắm về Hiệp hội Phép thuật, nhưng họ có thể sẵn sàng tài trợ cho chúng tôi, vì hoạt động của chúng tôi có liên quan đến Ma thuật.

Sư đoàn 1 của Hiệp sĩ Hoàng gia không liên quan gì đến ma thuật, vậy họ có sẵn sàng tài trợ cho chúng tôi không?

Trong khi tôi không biết tất cả mọi người hay mọi thứ, tôi đã biết một trong những cái tên đó...

—Sự đoàn 1 Hiệp sĩ Hoàng gia, Hiệp sĩ Shanapell. Saviolin Tana.

Tất nhiên là một Swordmaster. (*Thuc: Swordmaster là những siêu nhân đạt đến đỉnh cao của [Tăng cường sức mạnh ma thuật]*)

Không, họ còn hơn thế nữa.

Các sinh viên của Temple đã được gửi đến trận chiến khi Sự cố Cổng diễn ra, tuy nhiên, cũng có những đội quân chiến đấu tất nhiên không bao gồm các sinh viên. Đại diện lớn nhất của họ sẽ là Kị sĩ Đoàn, cụ thể là Shanapell, Kị sĩ Đoàn vĩ đại nhất được tìm thấy trên lục địa. Họ cũng có những đóng góp to lớn cho trận chiến.

Vì hầu hết các sinh viên không biết cách chiến đấu đúng cách, một số hiệp sĩ đã bảo vệ họ và dạy họ cách chiến đấu trong các tình huống thực tế.

Saviolin Tana đã cho Ludwig một số bài học trong quá trình đó.

Vào thời điểm đó, Ludwig sở hữu Thánh tích Alsbringer và được coi là một nhân vật rất quan trọng.

—Ludwig và Ellen Artorius...

Hai người đó được chuyển đến đơn vị dưới sự chỉ huy trực tiếp của Saviolin Tana.

Đương nhiên là hiệp sĩ giỏi nhất của lục địa đã hướng dẫn chủ nhân Thánh tích Alsbringer và Lament, những người chưa quen với những loại trận chiến đó.

Cô ấy có một tính cách lạnh lùng và vô cảm và đối xử với Ludwig rất khắc nghiệt, đánh anh ta trong khi liên tục so sánh anh ta với Ellen, người giỏi mọi thứ.

Vì thế giới đang bị đe dọa, Saviolin Tana không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phần nộ với Ludwig nhiều hơn những gì anh ta thực sự xứng đáng.

Chết dễ hơn sống sót, và với một cơ thể yếu ớt và suy nghĩ yếu ớt, chỉ có một cái kết còn tồi tệ hơn cả cái chết sẽ chờ đợi bạn.

Trong khi Saviolin Tana không có gì để dạy cho Ellen, người xuất sắc trong mọi thứ, thì cô ấy có rất nhiều điều để dạy cho Ludwig.

Trong trận chiến, Saviolin Tana đã dạy anh ta vô số điều, và ở gần chương cuối cùng, cô ấy thực sự đã hy sinh mạng sống của mình để bảo vệ Ludwig.

Cuối cùng, Ludwig đã trở thành một Swordmaster trong quá trình đó.

Cô ấy là một nhân vật rất quan trọng sau khi cánh cổng xuất hiện.

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gặp cô ấy ở một nơi như thế.

“Bây giờ, chúng ta vào nhé?”

Và tôi thực sự không ngờ rằng mình sẽ gặp cô ấy cùng với Olivia Lanze, chứ không phải Ellen và Ludwig.

Chúng tôi đến phòng tiệc nằm trong tòa nhà chính.

“Có khá nhiều người.”

“Phải?”

Các sinh viên có mặt trong Royal Class năm tư trở lên có tổng cộng khoảng 60 người. Tuy nhiên, không phải tất cả những người tham dự đều là sinh viên.

Ngoài những người thoát nhìn trông giống sinh viên, có vẻ như có hơn 100 người.

“Nếu tất cả những người muốn đến thực sự đến, sẽ có hơn 1000 người tham dự.”

Ceres nói thêm rằng số lượng người tham dự đã giảm đi rất nhiều.

Những sinh viên giỏi nhất của Temple, một tổ chức giáo dục mà Đế chế tự hào, là những người là tương lai của Đế chế. Có rất nhiều người muốn đầu tư hoặc xây dựng mối quan hệ với họ. Thậm

chỉ có thể có một số người muốn theo dõi họ trước khi họ tốt nghiệp. Cho dù họ là những hiệp sĩ đầy triển vọng, triển vọng hay những người có tài năng liên quan đến kinh doanh.

Mỗi tài năng đã được sử dụng ở một số nơi.

Một số sinh viên chào đón các nhà tài trợ mà họ đã biết từ lâu cũng như một số sinh viên có vẻ không quen thuộc.

Và khi chúng tôi bước vào, mọi ánh mắt của họ đều hướng về phía chúng tôi.

Chính xác là với Olivia Lanze.

Một người đã từ bỏ đức tin của mình nhưng vẫn nổi tiếng là Thánh nữ của Quận Eredian.

Mặc dù cô ấy từng là một hiệp sĩ đầy triển vọng, nhưng việc cô ấy đã từ bỏ mọi thứ và vẫn đến nơi có chỉ huy của Hiệp sĩ Templar đã nhanh chóng làm dịu bầu không khí.

Thành thật mà nói, có lẽ họ thấy khó mà rời mắt khỏi Olivia khi ăn mặc như vậy.

Olivia nở một nụ cười trên môi như thể cô ấy đã quen với những ánh mắt này.

Cái quái gì vậy? Cô ấy không bận tâm về điều này chút nào.

Cô ấy chắc chắn là một người kỳ lạ.

“Có điều gì chính thức chúng ta cần làm không?”

“Hừm, không hẳn. Anh chỉ có thể đi và thư giãn.”

Chắc chắn là nhẹ nhõm khi không có bất cứ điều gì giống như thời gian để quảng bá bản thân mà tôi phải bước lên bục và bảo những người đó đưa tiền cho tôi.

Tôi đã thực sự lo lắng rằng tôi sẽ phải làm một cái gì đó như thế.

Tuy nhiên, nếu không có bất cứ điều gì như vậy, làm sao tôi có thể mở một cuộc trò chuyện với các nhà tài trợ? Tôi có phải đến gặp những người mà tôi chưa từng gặp trước đây và ngẫu nhiên trình bày cho họ kế hoạch kinh doanh của mình, yêu cầu họ cho tôi vay một số tiền không?

Họ sẽ không nghĩ tôi là một kẻ lừa đảo chứ?

Tuy nhiên, trái ngược với lo lắng của tôi, có một người đã tiếp cận chúng tôi trước.

“Tôi không thể tin rằng cô thực sự đã đến đây. Đây là một vấn đề lớn.”

“Tôi đã không đến một nơi mà tôi không nên đến, phải không?”

“Cô không phải vậy.”

Tôi không nhận ra khuôn mặt của ông ta, nhưng tôi có thể đoán danh tính của ông ta, dựa trên chiếc áo choàng ông ta đang mặc.

—Chỉ huy của Hiệp sĩ Templar, Illion Milton.

Olivia chớp lấy một ly sâm panh từ khay của một người phục vụ đi ngang qua, nhấp một ngụm nhỏ và mỉm cười.

Rượu?

Phải.

Olivia đã trưởng thành.

“Cô không đổi ý được sao?”

"Dĩ nhiên là không."

Chỉ huy của Hiệp sĩ Templar dường như vẫn cảm thấy rằng sự từ bỏ đột ngột của Olivia là một sự xấu hổ. Ông ta rời đi sau một lời chào ngắn gọn, nói rằng mình biết rằng ý chí của Olivia quá kiên định để lay chuyển.

Olivia Lanze đơn giản là quá tài năng để mọi người bỏ mặc. Reverier Lanze đã từng nói rằng cô ấy có tài về mọi mặt.

Cô ấy là một tài năng được tuyển chọn kỹ lưỡng và được chọn để phụ trách Hiệp sĩ Templar trong tương lai.

Tuy nhiên, Olivia không thể quay lại với họ.

Ceres nhìn cô với vẻ thương hại. Cô là người sống với niềm tin vào Ngũ Đại Thần, mặc dù cô không có tài năng để trở thành một hiệp sĩ.

Cô ấy dường như nghĩ rằng thật đáng tiếc khi Olivia đã từ bỏ đức tin của mình.

“Có một số thứ chỉ trở nên vững chắc hơn theo thời gian.”

“...Đúng.”

Olivia mỉm cười với Ceres.

Không chỉ là cô ấy cảm thấy thất vọng đối với các Hiệp sĩ Templar.

Olivia đã biết được thực tế của đức tin và các vị thần sau sự cố Tiamata: các vị Ma thần không tồn tại và thực sự là những sinh vật giống như các vị Thánh thần.

Sự thật rằng sức mạnh mà một người nhận được từ một vị thần chỉ đơn giản là được quyết định bởi hướng đức tin của một người.

Biết rằng các vị thần thực sự không có tri giác, Olivia không bao giờ có thể tin vào họ nữa.

Lúc đầu, cô ấy quyết định từ bỏ đức tin của mình vì cô ấy đã thấy những gì các tín đồ của họ đã làm, tuy nhiên ngay sau đó, cô ấy thậm chí còn phát hiện ra rằng các vị thần cũng có những sai sót như vậy.

Olivia chắc chắn sẽ không bao giờ đặt niềm tin hay lòng trung thành của mình vào các vị thần nữa. Do đó, cô ấy thậm chí không cân nhắc việc gia nhập Hiệp sĩ Templar.

Hầu hết những senpai không quen biết của tôi trong Royal Class đều nói chuyện với các nhà tài trợ về điều này hay điều khác.

Ceres là Hội trưởng hội học sinh, vì vậy cô ấy đã đi khắp nơi để xem liệu mình có thể làm được gì không, vì vậy Olivia là người duy nhất còn lại với tôi.

“Hầu hết các senpai ở đây đều đang theo học chuyên ngành ma thuật và cần thêm tiền, phải không?”

Olivia gật đầu trước lời nói của tôi.

“Cũng có một số sinh viên đến đây để quyết định con đường sự nghiệp sau khi tốt nghiệp.”

“Hmm... Họ đang cố xem ai đưa ra lời đề nghị tốt hơn hay gì đó à?”

“Đúng rồi. Thậm chí có một số trường hợp thường dân được hứa hẹn danh hiệu.”

Đúng như Đại công tước đã nói với tôi.

Để đảm bảo những tài năng đầy triển vọng của Royal Class, một số nơi đã phong tước hiệu cho họ. Điều đó đang được nói, trong khi có bốn nhóm chính hiện diện, cũng sẽ có một số đại diện của Đế quốc trong số những người tham dự.

Cuộc họp về cơ bản là cơ hội để những người khác xây dựng kết nối với lý do tài trợ cho sinh viên, đồng thời, nó cũng giống như một hội chợ

việc làm cho những người không có ý định học cao học vì sắp tốt nghiệp.

Tôi không chắc một sinh viên tốt nghiệp Royal Class đáng giá bao nhiêu, nhưng nó phải là một số tiền rất lớn.

Tôi tự hỏi giá của tôi sẽ là bao nhiêu.

Trong khi tôi không thực sự nghĩ như vậy, ông Epinhaused đã từng nói với tôi rằng tôi là sinh viên tài năng nhất ở Temple.

"...Ah. "

Ngay khi tôi nghĩ về điều đó, một người đàn ông trông lạnh lùng đang nói chuyện với ai đó bước vào tầm nhìn của tôi.

Đó là ông Epinhauser.

Tất nhiên, rất có thể các giáo viên của Royal Class sẽ tham dự cuộc họp, nhưng tôi vẫn không thể tin rằng mình đã gặp giáo viên của mình tại một bữa tiệc.

Tất nhiên, rất giống ông Epinhauser khi chỉ mặc bộ lễ phục bình thường chứ không phải một bộ trang phục cầu kỳ nào đó.

Tôi không thể nghe thấy những gì ông ấy đang nói với những người khác, nhưng thấy rằng họ có vẻ mặt khá dữ tợn, có vẻ như đó không chỉ là một cuộc trò chuyện thân thiện. Tôi thậm chí không thể

tưởng tượng ông ấy nói chuyện với ai đó một cách thân thiện.

“Bây giờ, chúng ta sẽ đi câu cá để kiếm tiền nhé?”

Olivia nở một nụ cười rạng rỡ khi nói điều đó.

“...Em có thực sự nên nói như vậy không?”

Nếu cô ấy nói như vậy, chẳng phải cô ấy đang buột miệng nói rằng chúng tôi đến đây chỉ vì tiền thôi sao?

...Mặc dù điều đó không xa sự thật.

“Đừng quá thất vọng, Reinhardt.”

Olivia dường như có cái nhìn bi quan về cuộc họp này ngay từ đầu.

Không, không phải chúng ta có thể kiếm tiền tốt ở đây sao?

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading